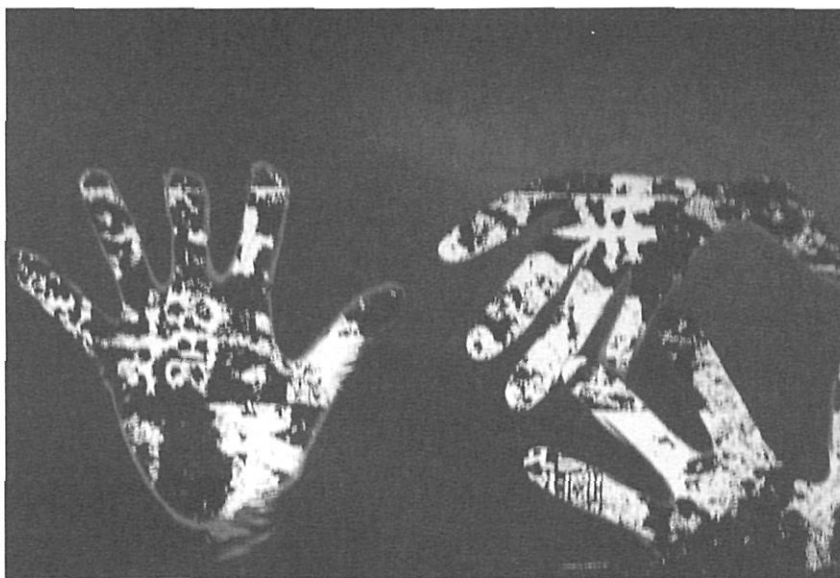

D'altra banda, és interessant el fet que en la novel·la es juga amb la idea del doble viatge: el viatge que duen a terme els immigrants per arribar a Catalunya —entre els quals trobem la Fàtima— i el viatge que realitza la Montse cap al Marroc, per trobar la Fàtima i dur a terme l'encàrrec pòstum que li ha deixat la Denisa.

Us recomano, finalment, que us deixeu seduir per aquesta novel·la: una història que no deixarà ningú, ben segur, indiferent.

Olga Muñoz

Dins la fúria del volcà

FELIU LLANSA, Ponç.

Epíleg de Carlos Jiménez Villarejo.

L'any que va ploure cendra.

Planeta, 2004.

266 pàgines.

El llibre que ressenyo i que tinc entre les mans en aquests moments és una crònica de desvetllaments, de coneixences, de presa de consciència i d'alliberaments. Tot plegat, és la segona novel·la de l'empordanès i gironí de vocació Ponç Feliu (Sant Mori, 1945), després de *L'avi Siset*. I parlo de desvetllaments i coneixences, d'autoconeixement, perquè la història del capellà gironí Tomàs Nadal té molt d'això. Mentre Feliu ens va descabdellant el relat, amb el seu estil habitual, depurat i contrari a la superficialitat —que té molt a veure amb el llenguatge cerebral del món judicial d'on prové—, descobrim l'experiència humana d'un home que vol ser sant i coneix el bategar del poble baix, el seu intent desesperat per cercar un món millor. Nadal, que ja a Catalunya té dubtes sobre la seva vocació, viurà a Xile l'eclosió del socialisme pacífic que intentarà, en una experiència única, arribar al poder sense un cop de mà. És el Xile d'Allende.

A Xile, el jove Tomàs coneixerà l'amor amb la Isabel, el compromís polític i l'intent de participar en aquesta utopia col·lectiva xilena que va ser anorreada per la mà de plom dels generals colpistes. El novel·lista se serveix dels girs de la ficció per modelar el text, però aquest assoleix la seva part de crònica despiedada d'un extermini en els retrobaments dels amics, un cop en Tomàs torni al seu país adoptiu quan la dictadura ja és record i els records dels torturats es verbalitzin i es tornin a fer presents, terribles. És a l'experiència personal, i a les trobades dels adults que ploren per seguir vius i per tornar-se a tocar, quan Feliu ens mostra el rostre més humà. I també en aquesta crònica gens inflamada de les darreres hores d'Allende, d'un president legítim intentant defensar una parcel·la de llibertat que, de fet, ja li ha estat usurpada sense que ell ho sabés. Les darreres hores d'una utopia i com s'ha viscut des del poble. Aquesta és la lliçó d'aquest llibre-crònica, d'una època de somni estroncada per la fúria del volcà.

Moisès de Pablo